

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ & Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΤΤΑΡΩΝ Κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ.

Α΄. ΜΗΝΥΜΑ.

Τό ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τῶν Ψυχῶν, 24^{ης} Φεβρουαρίου/ 9^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ Συνεδρίᾳ αὐτῆς ΟΕ΄/19.2. 2013 καὶ τὴν Τυπικὴν Διάταξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τὸν Πατριαρχικόν καὶ Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τό Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου.

Μετά τὴν τελετὴν τοῦ Μηνύματος εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου. Ἐνταῦθα ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Καττάρων κ. Μακάριος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικὴ Πρόξενε,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

Αἶνον καὶ δοξολογίαν βαθυκάρδιον ἀναπέμπω πρὸς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἡμᾶς συνήγαγεν ἐπὶ τό αὐτό εἰς κοινωνίαν πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ ἐλπίδος.

Ὁ Ἑσπερινός τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ πρώτη γεῦσις τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὁποῖαν ἐορτάζομεν καθ' ἐκάστην Κυριακὴν. Αὐτὴν τὴν Κυριακὴν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σιών ἡμᾶς συνήγαγε καὶ ἐκάλεσε τὴν ταπεινότητά μου διὰ τοῦ Μεγάλου Μηνύματος, ἵνα μετὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Πεντηκοστήν ἐν Ἐκκλησίᾳ ἐορτάσωμεν.

Μετά τὸν Κύριον εὐχαριστῶ ἀπὸ βάθους καρδίας, Ὑμᾶς Μακαριώτατε, καὶ τὰ σεβαστά μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν ἐπεδείξατε πρὸς τό πρόσωπόν μου διὰ τῆς τιμίας ψήφου Ὑμῶν νά ἐκλέξητε τὴν ἐλαχιστότητά μου Ἐπίσκοπον. Ἐπίσης εὐχαριστῶ, Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, διὰ τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἀπευθύνετε πρὸς ἐμέ μετὰ τὴν ἐκλογὴν μου ὅτι ὑπεράνω τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπίσης διὰ τῆς Ὑμετέρας ἐκκλησιολογικῆς καὶ φιλακολούθου μαρτυρίας διδάσκετε, ποῖον πρέπει νά εἶναι τό καθῆκον τοῦ λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή νά λειτουργῇ εἰς τό θυσιαστήριον καὶ ὅλη ἡ διακονία νά ξεκινᾷ ἀπὸ αὐτό καὶ νά καταλήγῃ εἰς αὐτό. Αὐτόν τόν ρόλον τονίζετε ὅτι πρέπει νά ἔχουν τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ὡς χῶροι λατρείας καὶ ἀγιασμοῦ. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀποστολή τοῦ Ἀγιοταφίτου κληρικοῦ ὡς

λειτουργοῦ τοῦ θυσιαστηρίου καί φύλακος τῶν τιμαλφῶν τῆς πίστεώς μας μνημείων, συνοψίζεται εἰς τήν ποιμαντικήν βοήθειαν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν καί τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ὁδηγοῦν τραυματισμένοι ἢ ὑγιεῖς τά βήματα αὐτῶν πρὸς τοὺς χώρους αὐτούς.

Ὅλα τά ὡς ἄνω θά ἀποταμιεύσω ὡς τιμαλφεῖς ἀναμνήσεις καί συμβουλὰς εἰς τό ταμεῖον τῆς καρδίας μου. Μετά βαθυτάτης λοιπόν εὐγνωμοσύνης καί ὀλοκαρδίου σεβασμοῦ, εὐχαριστῶ σύμπασαν τήν Ἀγιοταφιτικήν Ἀδελφότητα, τοὺς παρευρισκομένους Ἱεράρχας, κληρικούς καί λαϊκούς, οἱ ὅποιοι μέ τιμοῦν μέ τήν παρουσίαν, συμπαράστασιν καί συμμετοχὴν τους.

Προσκαλῶ αὖριον εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ὅλους τοὺς Πατέρας καί ἀδελφούς, τοὺς ἀπὸ μακρὰν καί ἐγγὺς προσελθόντας κατὰ σάρκα καί πνεῦμα συγγενεῖς μου καί τό ἐνταῦθα ποίμνιον καθὼς καί τήν μικράν ἀντιπροσωπείαν ἐκ τοῦ ποιμνίου τοῦ Κάταρ, οἱ ὅποιοι μέ συνώδευσαν, ἵνα εὐχαριστιακῶς συμμετάσχωμεν εἰς τήν μεγάλην χαράν μου καί νά λάβω διὰ τῶν χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, ὅ,τι πολυτιμώτερον ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός εἰς Ὑμᾶς, τό πλήρωμα τῆς Ἱερωσύνης. Πολλά Ὑμῶν τά ἔτη καί θεοτίμητα, Μακαριώτατε.

Ἀνταπαντῶν ὁ Μακαριώτατος, ἀντεφώνησε πρὸς τόν ἐψηφισμένον Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον τά κάτωθι:

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων

κ. Μακάριε,

Τήν σήμερον ἡμέραν ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία προγεύεται τῆς χαρᾶς τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Καττάρων ἐκλογῆς αὐτῆς ψήφοις κανονικαῖς τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἰς τήν θέσιν ταύτην ἐξέλεξε καί ἀνέδειξε τήν ὑμετέραν Θεοφιλίαν ἡ Ἀγία καί Ἱερά Ἡμῶν Σύνοδος, θεωρήσασα ὅτι αὕτη παιδιόθεν ἀφιέρωσεν ἑαυτήν εἰς τήν Γεραράν Ἀγιοταφιτικήν Ἡμῶν Ἀδελφότητα, μαθητεύσασα ἀρχικῶς εἰς τήν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Ἀγίας Σιών, ἀποτελειώσασα τὰς σπουδὰς αὐτῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου, ὑπηρετήσασα δ' ὕστερον ὡς Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καί ἡγούμενος ἐν Φχῆς καί Πατριαρχικός Ἐπίτροπος ἐν Κάταρ.

Εἰς τὰς ἀνατεθείσας ταύτας διακονίας ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία ἐφάνη πιστή, διὰ τοῦτο καί ἐπὶ ὑψηλοτέρας κατεστάθῃ, ἐπὶ τῆς ποιμαντικῆς δηλονότι ἐπιστασίας καί ἐπιμελείας τῆς ἐν ταῖς τῆς Ἀραβίας ἀκρωρείαις δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου Ἐπισκοπῆς τοῦ Κάταρ.

Ἐν εὐγνωμοσύνῃ, ὅθεν, ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας δωρεαῖς τῇ ὑμετέρᾳ Θεοφιλίᾳ, θάρσει ἐπὶ τῇ προκειμένη ἐπισκοπικῇ διακονίᾳ, ἔντεινε καί μή φοβοῦ, πρόσελθε ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιᾶσαι διὰ τήν λῆψιν τῆς ἀρχιερατικῆς δωρεᾶς τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος τήν αὖριον.

Εἶησαν τά ἔτη τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας εὐλογημένα!

Μετά ταῦτα ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, ἐν ᾧ συνέχαιρον αὐτῷ, προσέφερεν ἀναμνηστικὴν φιάλην ἐκ τῆς παραδοσιακῆς τέχνης τοῦ Κατάρ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ τοῖς Ἀρχιερεῦσι, τοῖς Ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς τιμήσασιν αὐτῷ διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν μπομπονιέρας, περιεχούσας εἰκόνα τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἰσαάκ τοῦ ἐν Κάταρ ἀσκήσαντος.

Β' ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω, 25^η Φεβρουαρίου/10^η Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου εἰς Πατριαρχικόν καὶ πολυαρχιερατικόν Συλλεΐτουργον, τελεσθέν εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τοῦ Συλλειτουργοῦ τούτου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καὶ Λύδδης κ. Δημητρίου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου καὶ τῶν ἐκ Ρωσίας περεπιδημούντων Ἀρχιερέων Τομπώσκ κ. Δημητρίου καὶ Ἐπισκόπου Μπάρναλ κ. Μαξίμου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ρώσων παρεπιδημούντων Ἱερέων, Πρεσβυτέρων καὶ διακόνων.

Τό μυστήριον τῆς χειροτονίας ἐτελέσθη συμφώνως πρὸς τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὡς αὕτη διαλαμβάνεται εἰς τὸ Ἀρχιερατικόν.

Πρὸ τῆς χειροτονίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τὸν χειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Καττάρων κ. Μακάριον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων

κ. Μακάριε,

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων οἰκονομία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐτελέσθη ἐν χρόνῳ, ἐπὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου καὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ τόπῳ, ἐν Ἰουδαίᾳ, Σαμαρείᾳ καὶ Γαλιλαίᾳ.

Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω κοσμικῶν ἀρχόντων καὶ ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω τόπων ἔλαβον χώραν τά ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν σωτήρια μυστήρια, ὁ Εὐαγγελισμὸς δηλονότι τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις Αὐτοῦ, ἡ Βάπτισις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις καὶ ἡ Ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἐκκλησία, «ἡ οὖσα ἐν Ἱεροσολύμοις», εὐηγγελίσθη τὰ μυστήρια ταῦτα καί ἐκήρυξεν αὐτά ἀνά τόν κόσμον, εἰς αὐτήν δέ ἀνετέθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά διακονῇ ταῦτα ἐπὶ τῶν τόπων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ταῦτα ἐτελέσθησαν.

Τό ἔργον τοῦτο ἐπετέλεσε διά μέσου τῶν αἰώνων, «Σιών ἡ Ἁγία, ἡ δεχθεῖσα πρώτη ἄφεςιν ἁμαρτιῶν διά τῆς Ἀναστάσεως», εἰς τὰ καθορισθέντα αὐτῇ ὅρια ὑπό Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων καί αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων, εἴτε ἀπό τῆς ἑδρας αὐτῆς, «τῆς πόλεως τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου», εἴτε οὖσα ἐν ὑπερορίᾳ, ὡς εἰς τοὺς δυσχειμέρους χρόνους τῆς ἐξορίας αὐτῆς ἐν Πέλλῃ τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας καί τοῦ κατατρεγμοῦ αὐτῆς εἰς τοὺς μέσους αἰῶνας.

Διωκομένη ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναγκαζομένη συχνάκις νά διαμείβῃ ἐκ τόπου εἰς τόπον καί ἀκολουθοῦσα τήν ἀναφερομένην ὑπό τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἀρχήν, ὅτι «εἴθισται τὰ ἐκκλησιαστικά τοῖς πολιτικοῖς συμεταβάλλεσθαι», δέν παρημέλει τὰ τέκνα αὐτῆς, ὅτε ἐδημιουργοῦντο δι' αὐτήν εὐνοϊκώτεραι περιστάσεις ἐξασκήσεως τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῆς ἔργου εἰς περιοχάς τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Εἰς μίαν τοιαύτην περιοχὴν τῶν ἐσχατιῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, τό Ἐμιράτον τοῦ Κατάρ, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς Ἀραβίας, δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, συμφώνως καί πρὸς τήν Πατριαρχικὴν Φήμην, ἐκάλεσε τήν ὑμετέραν θεοφιλίαν ὁ θεὸς νά διακονῇ ἀπό πενταετίας, μετὰ τήν προετοιμασίαν, τήν ὁποίαν ἐπραγματοποίησεν ἐκεῖ διά τῆς ποιμαντικῆς Αὐτοῦ ἐπισκέψεως μετὰ συνοδείας Συνοδικῶν μελῶν ὁ μακαριστὸς προκάτοχος ἡμῶν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος καί ἡ ἡμετέρα Μετριοτής, διακονήσασα ἐπὶ διετίαν προσωπικῶς.

Ἡ ὑμετέρα θεοφιλία, προσελθοῦσα παιδιόθεν εἰς τήν Ἱεράν ἡμῶν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα καί φοιτήσασα εἰς τήν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Ἀγίας Σιών, σπουδάσασα δέ ἐν συνεχείᾳ τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς θεολογίας εἰς τήν θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, ὑπηρετήσασα εὐόρκως ὡς Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καί ἡγούμενος ἐν Φχές τῆς Ἰορδανίας, ἀπεδέχθη ἐν ὑπακοῇ τήν εἰς Κατάρ ἀποστολὴν ὑπό τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί ὑπηρέτησε μετὰ ζήλου καί ἀφοσιώσεως τήν Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα (Rum Orthodox) τοῦ Κατάρ, προετοιμάσασα τὰ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου ὑπό τῆς Μετριοτήτος ἡμῶν, τό 2010, τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἰσαάκ τοῦ ἐν Κάταρ καί τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί ἀποτελειοῦσα τήν ἀνέγερσιν τοῦ Ἐπισκοπείου, μὴ φειδομένη κόπων καί μόχθων, ἀναδεικνύουσα εἰς πόλον ἑλξεως πάντων τῶν ἐν Κάταρ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν προσερχομένων ἐκ τῆς Ἰορδανίας, Παλαιστίνης, Γάζης καί ἀλλαχόθεν, τήν ἀντιπροσωπείαν τοῦ Πατριαρχείου, διατηροῦσα ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κατάρ, μετὰ τῆς ἐγκρίσεως τῶν ὁποίων καί ἐπισημῶς ἐγκατεστάθη εἰς τό Κατάρ τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον –δι' ἣν ἔγκρισιν καί ἐκ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστοῦμεν-, καί καλλιεργοῦσα τόν διάλογον, ὁ ὁποῖος συμβάλλει εἰς τήν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν Χριστιανῶν μετὰ τῶν συγκατοίκων αὐτῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκευμάτων, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου: «Εἰρηνεύετε, εἰ δυνατόν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων», (Ῥωμ. 12, 18).

Εἰς ταῦτα ἀποβλέπουσα ἡ περί ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος καί προοιωνιζομένη τό μέλλον τῆς διακονίας τῆς ὑμετέρας θεοφιλείας ἐκ τῆς παρελθούσης ἐγνωσμένης τοιαύτης, ἐξέλεξε καί ἀνέδειξε αὐτήν ἐκ τῆς ἱερατικῆς διακονίας εἰς τήν

ἀρχιερατικήν, ὅπως συνεχίσῃ νά διακονῇ ἐν ὑπακοῇ καί αὐταπαρνήσει τήν ἐν Κατάρ Ἀρχιεπισκοπήν, ἵνα αὕτη τελειοποιῇται καί αὐξάνῃ κατά Χριστόν, προοδεύῃ καί προκόπῃ καί ἀποτελῇ ἐπαξίαν μαρτυρίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, κατά τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου, «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5, 16).

Ἀναλογιζόμενος, ὁθεν, θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Καττάρων κ. Μακάριε, τήν ὑψίστην ταύτην τιμήν καί τήν βαρεῖαν ταύτην ποιμαντικήν εὐθύνην, πρόσελθε τῷ Ἀγίῳ Θυσιαστηρίῳ, ἵνα λάβῃς διά τῶν χειρῶν Ἡμῶν καί τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῆς περί Ἡμᾶς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τήν χάριν, τήν δύναμιν, τόν φωτισμόν καί τόν ἁγιασμόν τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος καί καταστῇς κῆρυξ τῆς ἀληθείας, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς συμφιλιώσεως, τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν, τοῖς οἰκείοις τῆς πίστεως καί πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι «περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς ἡμῶν», (Ἰω. Α', 1, 1-1).

ὁ δέ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ἀντεφώνησε πρὸς τόν Μακαριώτατον διά τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί,

Σάλπιγξ ἡμᾶς ἱερατική πρὸς πανήγυριν ἤθροισε καί μετὰ τοῦ Ἱεροσολυμίτου ὕμνογράφου ἀναφωνῶ: «Ἄισατε, λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών καί εὐχὴν ἀπόδοτε Χριστῷ ἐν Ἱερουσαλήμ. Σπιθαμὴ ὁ μετρήσας οὐρανόν, δρακί σέ γῆν Κύριος πάρεστι, Σιών γάρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δέ οἰκεῖν καί βασιλεύειν.

Κατά τήν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, ἵνα λάβω εὐχὴν καί εὐλογίαν καί ἁγιασμόν, πορεύομαι τῷ πνεύματι εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα καί ἐκεῖ καταφιλῶ τό ἔδαφος, ὅπερ ἐπάτησαν Χριστοῦ μου τά ἵχνη. Ἴσταμαι νῦν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὅπου τό μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπειργάσθη κατά τόν Προφητάνακτα, ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸς αὐτόν τόν θεοδόγμονα Τάφον, εἰς ὃν κατετέθη τό πανάγιον Σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, τήν πηγὴν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως. Ἐκεῖθεν διαβαίνω εἰς τόν θειότατον Γολγοθᾶν, ὅπου ὁ Κύριος τῆς δόξης ὑψωθείς ἐσταυρώθη, ἵνα ἀσπασθῶ τό τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Ὅδεύω περαιτέρω εἰς τήν Βηθλεέμ, προσκυνῶ ἐκεῖ τήν φάτνην μᾶλλον ἢ τήν χρυσὴν στάμνον, ἐν ᾗ οὐ τό μάννα, ἀλλ' ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ἐφυλάχθη. θεωρῶ προσέτι τό πανάγιον θαβώρειον

ὅρος τῆς Μεταμορφώσεως. Τό ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, ὅθεν ὁ Κύριος ἀνέβη πρὸς τὰ οὐράνια. Βλέπω καί τῆς πανάγνου Δαυΐτιδος κόρης τό μνήμα, ὅπου προσκυνεῖται ἡ Πανυπερευλόγητος εἰς τήν πανίερον Γεθσημανῆν.

Ἵσταμαι ἐν μέσῳ τῶν δύο ὁροσῆμων τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰς τόν χῶρον τοῦ χώρου τοῦ Μαρτυρίου, τόν ὁποῖον ἡ φιλοκαλία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καί ἡ φιλοπονία τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀγίας Ἑλένης διὰ τῶν ὑποδείξεων καί τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Ἱεροσολύμων ὤκοδόμησαν. Εἰς τοῦτον τόν ναόν ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ πρὸς τοὺς νεοφύτους ἐσυστηματοποίησε τήν διδασχὴν τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν, τοιουτοτρόπως δέ διεσώθησαν οἱ πρῶτοι τοῦ εἴδους τούτου λόγοι, οἱ γνωστοί ὡς «Κατηχήσεις».

Αὐτὴν τήν ἀλήθειαν τῆς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συναρμόσεως καί δημιουργίας τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, διὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐκφράζει ὁ Ἁγ. Εἰρηναῖος, ὀνομάζων αὐτήν, «μητρόπολιν τῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τελειοποιημένων πολιτῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης». Αὐτὴ ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἀπετέλεσε τήν ἀρχὴν διὰ κάθε ἄλλην Ἐκκλησίαν. Αὐτοὺς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους ἐπέλεξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅχι ὀλιγωτέρους ἀπὸ τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ ἀλλὰ οὔτε περισσοτέρους, διὰ νὰ μὴν θεωρηθῇ ὅτι μέ τό πλῆθος αὐτῶν ἐπεβλήθη τό κήρυγμά Του. Αὐτοὶ ἐχειροτόνησαν ἐπισκόπους καί ἐκεῖνοι ἄλλους μέχρι τῆς σήμερον. Ὡς τελευταῖος κρίκος τῆς ἀλυσίδος ταύτης ἀλλ' οὐχί ἔσχατος εἶναι ὁ σήμερον χειροτονούμενος ταπεινὸς πρεσβύτερος. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἕνεκα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί χωρὶς αὐτὴν δέν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία.

Ἀναλογιζόμενος λοιπόν τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος καί τὴν ἀξίαν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀλλὰ καί προσμετρῶν τὰς πτωχὰς μου δυνάμεις, δειλιῶ διὰ τὸ τόλμημα τοῦ ἐγχειρήματος. Ἀλλ' ὅμως ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

«Ἡδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ», (Β' Κορ. 12,9-10), θαρρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ.

Ὁ Ἐπίσκοπος, συμφώνως μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, εὐρίσκεται «εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ» καί ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει καί ἐκφράζεται ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καί τῇ Ἀγίᾳ Ἀναφορᾷ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας καί προσφορᾶς τῆς θείας Λειτουργίας. Διὰ τοῦτο καί ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματός του κατ' αὐτήν. Ἄρα κέντρον τῆς ζωῆς τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ καί τῆς Ἐκκλησίας ὁλοκλήρου, εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, ὅχι ὡς μία τυπικὴ τελετὴ, ἀλλὰ ὡς τρόπος ζωῆς καί μετοχὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται δι' ἔργων καί λόγων, νὰ ἀποτελῇ τύπον καί παράδειγμα διὰ τοὺς ἀδελφούς του, καί ὁ βίος του νὰ εἶναι ἐπαλήθευσις τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Παράλληλα, πρέπει ὡς ἄλλος Προφήτης νὰ διαφυλάσῃ τὴν γνησίαν παράδοσιν καί διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, μακράν ἀπὸ φαρισαϊκὰς τυπολατρείας καί νομικιστικὰς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ καί ἀπὸ δόγματα καί ἡθὴ ἀλλότρια τῆς μακραίωνος Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί παραδόσεως.

Φορεὺς τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι τό Παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τό ὁποῖον εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἀποτελεῖ εὐλογημένον καί ἱερὸν θεσμόν, ὁ ὁποῖος καθιερώθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐλαμπρύνθη ἀπὸ ἐξεχούσας Πατριαρχικὰς μορφὰς ὡς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου καί

καθηγιασθη από τούς ιδρωτας όσίων Πατριαρχών καί Αρχιεπισκόπων, ώς τών Αγίων Μακαρίου, του ύψωσαντος τόν Τίμιον Σταυρόν, Κυρίλλου Ίεροσολύμων του Κατηχητου, Σωφρονίου του παραλαβόντος τόν «άχτιναμέ», Μοδέστου του άνοικοδομήσαντος τόν Ναόν της Αναστάσεως καί Λεοντίου, αλλά καί έβαπτίσθη διά τών αίμάτων Όμολογητών καί Μαρτύρων Πατριαρχών καί Αρχιεπισκόπων, ώς του Μαξίμου Ίεροσολύμων, τόν όποϊον έτραυμάτισαν οί Άρειανοί καί του Ιωάννου, τόν όποϊον έπυρπόλησαν έντός του Πανιέρου τούτου Ναού. Είς τό κλίμα του Πατριαρχείου ήμών διέλαμψαν αί μεγάλοι μορφαί του μοναχισμού, ό Άγιος Σάββας ό Ηγιασμένος, ό Άγιος Θεοδόσιος ό Κοινοβιάρχης, Εύθύμιος ό Μέγας, ό Άγιος Γεράσιμος ό Ιορδανίτης, οί Χοτζεβίται, ό Άγιος Ισαάκ ό έν Κάταρ καί πολλοί γνωστοί καί άγνωστοι όσιοι, οί όποιοι έγεώργησαν τό άγονον της έρήμου.

Διά τήν διαφύλαξιν τοιαύτης παρακαταθήκης όπόσα δάκρυα ένταϋθα έχυσαν οί Αγιοταΐται Πατέρες από της έγκαθιδρύσεως υπό της Αγίας Ελένης του Τάγματος τών Σπουδαίων έως της σήμερα, όπόσους εξέβαλον στεναγμούς καί όπόσας υπέστησαν όδύνας. Άπαντα ή Ίερουσαλήμ εΐναι μάρτυς, μάρτυς εΐναι καί αύτός ό Κύριος, οϋτινος έδέοντο. Τοιουτοτρόπως πάντοτε έν σταυρώ καί δοκιμασία πορευομένης, αλλά καί τήν έλπίδα της Αναστάσεως ήχηρώς καταγγελλούσης, κοινής πάντων ήμών Μητρός Σιών της Αγίας, της προκαθημένης της τιμής καί εύλαβείας, διακηρύττει τήν μαρτυρίαν αύτης πρό τό πλήρωμα αύτης αλλά καί πρός τούς έκ τών τεσσάρων σημείων της οίκουμένης άπ'αίωνων άπειραρίθμους έπισήμους καί άπλου προσκυνητάς.

Καί ιδού πορεύομαι λοιπόν, Μακαριώτατε καί λοιποί Αρχιερεΐς, υπήκοος γενόμενος είς τό θέλημα του Θεού καί τήν φωνήν της Εκκλησίας, προκειμένου μετ' άφοσιώσεως καί υπακοής νά συνεχίσω τήν διακονίαν του εύσεβοϋς ποιμνίου της Αρχιεπισκοπής Κάταρ. Είς τήν περιοχήν, όπου αί λυχνίαι τών Εκκλησιών, ώς καί έκεΐναι της Αποκαλύψεως, κρίμασιν οΐς ό Κύριος μόνος οΐδεν, έσβέσθησαν διά τήν στρατευομένην Εκκλησίαν, αλλά διά τήν θριαμβεύουσαν διά τών εύχών καί πρεσβειών τών όσίων άσκητών της έρήμου της Αραβίας, ώς του όσίου πατρός ήμών Ισαάκ του έν Κάταρ άσκήσαντος καί του αύταδέλφου αύτου Ματθαίου, τών μαρτύρων της Εϋδαίμονος καλουμένης Αραβίας, ώς του Αγίου Αρέθα, αύτών της Νατζράν καί του Αγίου Πέτρου του Δαμασκηνού, ένώπιον του θρόνου του Άρνίου δέν έπαυσαν λειτουργικώς νά λατρεύουν νά πρεσβεύουν καί νά άναμένουν. Τό πλήρωμα του χρόνου όμως ήλθε καί χάριν τών έναλλαγών της ιστορίας, αί σβησταί λυχνίαι μετά από αίώνας άσελήνου σκότους ήναψαν καί έλαμψαν, ώς του Κάταρ, τών Ηνωμένων Έμιράτων, του Κουβέϊτ, αί δέ της Αραβίας καί δή της Εϋδαίμονος είσέτι! Τάς λυχνίας αύτών τών Εκκλησιών αΐσίως άναμένομεν τήν ώραν, όπου καί πάλιν θά άνάψουν. Τήν δέ λυχνίαν του Κάταρ τήν όποίαν, Ύμεΐς Μακαριώτατε, ήνάψατε τήν κρατῶ άσβεστον μέ τήν δύναμιν πού μου δίδει ό Θεός, άνανεώνων καθημερινώς τό έλαιόν της από τήν άγάπην τών ανθρώπων.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ταύτην τήν άγίαν ήμέραν καί ώραν της προσωπικής μου Πεντηκοστής θέλω νά έκφράσω τήν μεγάλην εύγνωμοσύνην μου διά τήν έκλογήν μου είς Αρχιερέα αλλά καί διότι «ό έτάζων καρδίας καί νεφρούς» μέ ήλέησεν καί μέ ήξίωσε νά μαθητεύσω είς τήν κατά Σιών Πατριαρχικήν Σχολήν πλησίον Ύμῶν, Μακαριώτατε, ώς Κατηχητου. Η παντευλόγητος καί πανσθενουργός πρόνοια του Θεού ένεπιστεύθη τόν από παιδός καταρτισμόν μου είς τόν ένθεον λόγον καί τήν θεοφιλή χειραγωγήν του τότε Σχολάρχου καί νϋν Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου.

Ύπό τήν καθοδήγησιν αύτου «έξελεξάμην παραρριπτεΐσθαι έν τῷ οΐκῳ του Θεού μου

μᾶλλον ἢ οἰκεῖν μέ ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν». Ἐκ βάθους καρδίας ἐκφράζω τὴν ἀμετάπτωτον ἀγάπην μου καὶ τὸν πηγαῖον σεβασμόν πρὸς αὐτόν. Μετά ταῦτα, στρέφομαι μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ τιμήσαντά με διὰ τῆς ὁμοφώνου ψήφου αὐτῶν, ὑποκλινόμενος ἐν εὐγνωμοσύνῃ καὶ ἐν εὐχαριστίαις διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς τό πρόσωπόν μου εὐμένειαν καὶ ἐπιείκειαν. Ἐπίσης πλησίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Μελετίου καὶ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ὀνουφρίου πολλά ἐδιδάχθην καὶ πολλαπλῶς ὠφελήθην, «ἅς εἶναι ἡ μνήμη αὐτῶν ἄληστος καὶ αἰωνία».

Καί ἀπό τοῦ οὐρανοῦ κατεβαίνω εἰς τὴν γῆν, διὰ νά εὐχαριστήσω τοὺς σεβαστοὺς μου γονεῖς, δι' ὅσα προσέφερον καὶ σήμερον συμμετέχουν εἰς τὴν χαράν μου, μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς νύμφης μου, προσέτι, δέ, εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσελθόντας, φίλους κληρικούς καὶ λαϊκούς, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐκδηλώσαντας τὰ αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τό πρόσωπόν μου καὶ συνέβαλον εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς χειροτονίας μου.

Μακαριώτατε Πάτερ, ποιμὴν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἐπίθητε τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιεικῶς τὰς Πατριαρχικὰς Ὑμῶν χειῖρας ἐπ' ἐμέ τόν ταπεινόν καὶ ἀνάξιον, ἵνα ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν καταπέμψῃ καὶ ἐπ' ἐμέ τό Πανάγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα, καθαρίζον μέν τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας, καταξιούῃ με δέ τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος.

Ἡ θεία Λειτουργία ἐσυνεχίσθη πανηγυρικῶς καὶ δοξολογικῶς καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, τοῦ χειροτονηθέντος προηγουμένου τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων τιμητικῶς μετὰ τόν Μακαριώτατον.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος παρέδωσε τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον εἰς τόν χειροτονηθέντα λέγων αὐτῷ «λάβε τὴν ράβδον ταύτην».

Τοῦ χειροτονηθέντος Ἀρχιερέως Ἀρχιεπισκόπου Κατάρ κ. Μακαρίου διανείμαντος τό ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία, τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι,

Ἐξοχώτατε κ. Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Πανοσιολογιώτατοι ἀδελφοί μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

«Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἔδωκέ μοι;»

Ἀνελθόντες ἐν πομπῇ ἐκ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν μου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, φέρων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους μου τὴν βαρεῖαν εὐθύνην καὶ χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐξ ἄκρας συγκαταβάσεως καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐμέ τὸν ἀνάξιον Ἐπίσκοπον, δανειζόμενος τοὺς λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ, λέγω: «ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' ἐμοῦ• ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐγενήθη ἐὺφραινόμενος». Ἀπὸ τὰ μύχια λοιπὸν τῆς καρδίας μου, ἡ ὁποία πάλλεται ἀπὸ συγκίνησιν καὶ χαράν, δέος καὶ εὐγνωμοσύνη ἀναδύεται ὡς ἀνθομολόγησις λατρείας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ μόνον Δεσπότην καὶ Σωτῆρα Χριστόν, διὰ τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔλεος καὶ τὰς πλουσίας Αὐτοῦ δωρεάς.

Μακαριώτατε, ἐκφράζω καὶ πάλιν τὴν τιμὴν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀδιάπτωτον ἐν Κυρίῳ ἀγάπην μου, πρὸς Ὑμᾶς, διὰ τὴν μετάδοσιν εἰς ἐμέ τῆς χάριτος τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τὴν ἐπιδεικνυομένην ἀγάπην πρὸς τὸ πρόσωπόν μου. Βεβαιῶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ὅτι, ὅση μοι δύναμις, θά ἐργασθῶ, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου καὶ ἐντὸς τῶν συνθηκῶν τῆς εὐαισθήτου περιοχῆς μας.

Ἐπίσης θέλω νὰ ἐκφράσω τὸν σεβασμὸν μου καὶ τὴν ἐκ Κυρίῳ ἀγάπην μου πρὸς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι μοῦ συμπαρεστάθησαν μέχρι σήμερον καὶ ἰδιαίτερως τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου. Πολλοὶ ἐπεθύμουν νὰ εἶναι καὶ σωματικῶς σήμερον μαζί μου, ἀλλὰ δέν κατέστη δυνατόν, ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ προσευχαὶ αὐτῶν μέ συνοδεύουν.

Φέρων, λοιπὸν, Μακαριώτατε, τὴν μεγάλην δωρεάν τῆς Ἀρχιερωσύνης, θά ἐπιστρέψω εἰς τὸ εὐλαβές ποίμνιον, ἵνα πληροφορήσω τὴν διακονίαν μου καὶ ἵνα συνεχίσω τὴν μακραίωνα παράδοσιν τῆς Ρωμιοσύνης εἰς τὴν εὐαίσθητον περιοχὴν τῆς Ἀραβικῆς Χερσονήσου καὶ δὴ τοῦ Κάταρ.

Ἡ ἀκολουθία μετεδόθη ζωντανὰ ἐκ τοῦ Δικτυακοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ἴδε ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον:
<https://jerusalem-patriarchate.info/2012/12/26/7446/>

Ἐν συνεχείᾳ, τῶν γλυκισμάτων προσενεχθέντων, προσῆλθον πάντες οἱ Πατέρες καὶ τὸ ἐκκλησίασμα καὶ συνεχάρησαν τὸν χειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Κατάρ κ. Μακάριον. Τούτους ἐτίμησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κατάρ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς παραθέσεως γεύματος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Knight Palace.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/z67rd73pBkQ>

ngg_shortcode_0_placeholder